

РЕШЕНИЕ

№ 2202

гр. София, 01.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 01.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4573** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84 и 85 от Закона за убежището и бежанците. М. Р. Ю., гражданин на А, родена на 22.02.1991 г. в гр. Е, не е доволна от Решение № УП - 76/ 03.06.2010 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на оспорващата.

В жалбата е изложено, че административният орган не е изпълнил задължението си да изследва и обсъди наведените от М. обстоятелства, свързани с нежеланието ѝ да се завърне в А и да съотнесе изложената бежанска история към разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Посочено е, че ответникът е следвало да се произнесе относно ситуацията на сигурността в А и спазването на основните човешки права там – обстоятелство, което има определящо значение за спазване на принципа забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот.

Искането до съда е за отмяна на решението, а преписката да бъде върната на административния орган със задължителни указания за разглеждане на молбата по същество в общо производство.

В съдебно заседание жалбоподателката поддържа оспорването. Не сочи доказателства.

Ответникът – интервюиращ орган при Д., не ангажира становище по делото.

Представителят на прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна се установява:

На 01.06.2010 г. М. Р. Ю. се обърнала към Д. при МС с искане за закрила. Въз основа на молба рег. № УП 4332/ 01.06.2010 г. е съставен регистрационен лист № УП 4332/ 01.06.2010 г. Същия ден на оспорващата е връчена покана за интервю. На 02.06.2010г. интервюиращият орган, определен със заповед № 59/ 04.03.2010 г. на председателя на Д. и съобразно чл. 63а, ал. 3 от ЗУБ е провел интервю с жалбоподателката, която изрично заявила, че желае то да бъде проведено на български език, който владее. Пояснявайки, че се чувства добре, Мнацаканяна споделила, че в Б пристигнала през м. юли 1997 г. заедно с майка си и по – голямата си сестра, легално, за да се присъединят към баща ѝ, който вече се установил в Б и е работел. Тогава жалбоподателката е била на шест години. През настоящата година М. завършила средното си образование, но има проблем с издаването на дипломата за това поради погрешно отразяване на личното и фамилното ѝ име. Доколкото знае, А е напуснала, тъй като родителите ѝ не са били на работа. Израснала е в Р Б и не желае да се завърне в А, тук е завършила средното си образование, възприема страната си на произход като чужда държава. Заявява, че поради възрастта си в А не е преследвана. Посочила, че желае да „оправи” документите си, за да може да продължи образованието си и да работи в Б.

Протоколът за проведеното интервю е подписан от молителката и интервюиращия орган. Изискано е и е приложено в преписката писмено становище от ДАНС съобразно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ.

В справка вх. № 328/ 04.02.2009 г. на дирекция „Международна дейност” в Държавна агенция за бежанците при МС са налице данни за актуалната обстановка в А, разгледано е държавното устройство на страната и е изложено, че през последните години е постигната значителна икономическа стабилизация, ниска инфлация и траен ръст на БВП; няма данни за груби нарушения на човешките права в А, нито такива за целенасочено преследване на политически партии и техни лидери; конституционно гарантирано е правото на малцинствата /представляващи по – малко от 3 % от населението на страната/ да съхраняват своите традиции и език; свободата на вероизповеданията е закрепена от Конституцията и това право се спазва и защитава от държавата.

С оспорваното в настоящето производство решение ответникът е отхвърлил молбата за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут на жалбоподателката, като е приел, че тя е втора по ред и че по време на интервюто с М. не се установяват причини за основателен страх от преследване в А поради нейната раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението е съобщено на М. Р. Ю. на 08.06.2009г., жалбата срещу него е

постъпила в Д. на 16.06.2010 г., в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Акът е обоснован с разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 5 от ЗУБ, според която молбата на чужденец за предоставяне статут на бежанец или хуманитарен статут се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход.

Видно е от данните в административната преписка, че спрямо жалбоподателката е налице влязло в сила решение, с които административният орган е отказал предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен такъв. За първи път искането за предоставяне на статут е отправено чрез Хрипсима Абрахамян, майка и законен представител на оспорващата с молба от 08.12.1999 г., по която председателят на Д. при МС се е произнесъл с решение № 2461/ 20.07.2000 г., с което на Хрипсима Абрахамян и децата ѝ Лиана, Арпине и Р. е отказан статут на бежанци. С решение, постановено по адм. дело № 6959/ 2000 г. на ВАС жалбата срещу това решение е отхвърлена. То е влязло в сила на 14.12.2002 г., видно от решението, постановено по адм. дело № 2906/ 2002 г. на Петчленен състав на ВАС. Следователно настоящето производство е второ по ред. В рамките на интервюто на 02.06.2010 г. са изследвани причините за нежеланието на М. да се завърне в страната си на произход, но тя не е назовала конкретни опасения, че би била подложена на преследване в А с оглед на своята раса, религия националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. По думите на жалбоподателката тя е напуснала А едва шестгодишна, заедно със своята майка, като съображенията за пребиваване в Б са продиктувани от установяването на бащата на оспорващата в страната в предходен момент. Изложеното обуславя извод, че в молбата, по която е образувано настоящето производство, Манцаканян се позовава на основания извън предмета на ЗУБ – не сочи никаква причина за наличие на основателен страх от преследване от страна на властите в страната на произход, нито непосредствена заплаха за живота, сигурността или свободата си поради насилие, породено от въоръжен конфликт, както и възможност за подлагане на изтезания и други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В хода на ускореното административно производство тя не сочи нови факти, които да обосновават възникнала опасност за правата и свободите ѝ, нито такива, които да показват влошаване на обстановката в А, още повече, че липсват дори косвени данни нейните родители да са били принудени да напуснат или да останат извън страната си на произход, а са се установили извън родината си по свое собствено желание.

Искането ѝ да продължи образованието си също не представлява ново обстоятелство, предвидено и уредено в ЗУБ и налагащо провеждане на самостоятелно производство пред Д. при МС. Поради това съдът приема, че административният орган е преценил относимите към случая факти при

спазване на административнопроизводствените правила. Субективният характер на опасенията за преследване изисква оценка на възгледите и чувствата на засегнатото лице. Всички действителни или евентуални действия срещу това лице следва да бъдат разглеждани в светлината на тези възгледи и чувства. В своите обяснения пред интервюиращия орган, в жалбата и в съдебно заседание, оспорващата не излага каквито и да е конкретни факти относно личните си възгледи и чувства, които да обосноват извод за наличие на опасност от преследване по смисъла на ЗУБ и чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците. Изводът относно вероятното им наличие съдът следва да формира въз основа на всички доказателства, включително косвени, събрани в административното производство, но не и въз основа на предположения.

Не са налице условия за даване на хуманитарен статут, тъй като не се установява наличие на непосредствена заплаха за живота, сигурността и свободата, както и опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне, поради които оспорващата не може да се завърне в А.

По изложените съображения съдът приема, че решението е издадено от компетентен орган, в нужната форма, при спазване на процесуалните и материални разпоредби. Жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на М. Р. Ю., гражданин на А, родена на 22.02.1991 г. в гр. Е срещу Решение № УП - 76/ 03.06.2010 г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС
Решението не подлежи на обжалване.